

Dušan Ludvik

OSTRICE

Najprej nekomu se nekje prišepne neki sum,
nič jasnega, le to, da sliši se morda kak šum.
Vsak šum ima svoj vzrok, kot vzročna iskra ima svoj dim –
ŠUM torej JE, *trdí*, butalska gmajna pa za njim.

*

Kako ugonobi se gad? – S precepom stisneš vrat.
Kako se zajec ulovi? – Na rep mu daš soli.
Prva metoda znana: za nadležnega občana,
a blažev žegen druga: nič ne obsodi, le požuga.

*

Če ta, ki moral bi, ni kos, ne utegne in ne zna,
sprejela žrtev bi pomoč, kdorkoli jo pač dá,
ne iz kaprice – NUJA terja nevsiljivo obrambo,
vsak ve, kako je vtikati gol vrat v državno kambo.

*

Ni vse zlató, kar se blešči, ne slabo, kar se zdi,
še UDBA, zvezana v sistem, imela je ljudi,
ki vsak čas bi dejal jim: »Dober dan!«, podal bi roko . . .
pa so tovariši – izognem se jim na široko.

*

Pogodu jim je, da navidezno so zmeraj prvi,
vsi pa molčijo o grdih mahinacijah in trikih,
vemò, da sla po oblasti loči majhne od velikih –
prvi bi zanjo dali kri, ko drugim je že v krvi.

*

Kralj Aleksander Veliki dá vsako jutro priti
fantiču: »Človek sem!«, je moral trikrat ponoviti,
to je: »pravičen biti, ne prevzeti se nikoli.«
Za nas to ne velja – krivični smo, pa še oholi.

*

Nisem pozabil vica, da »bomo druga Švica«,
da kot nikjer nobeni, »Slovenci so pošteni.«
Če Švica brez sramu je, potem to prvo štima,
»pošteni – premeteni« pa se od nekdej rima.

*

Po soncu in dežju se je čez noč razzelenelo,
samo še pri *Zelenih* vse je kot zaledenelo,
za zdaj vemò o njih, da vleče vsak na svojo stran,
medtem ko 200 sort življenja izumre vsak dan.

*

Odbira vrtnice, da združi jih v dišeči slap,
nek drugi vse življenje trobi zlo, ker sam je slab.
Kdo prav ima? Kdor ve, da prav imajo dečje oči:
luč skoznje gre v srce, srce pa kvišku svet drži.